

[Per Dich.]

lov om svangerskabsafbrydelse, fandt jeg det nødvendigt at gøre opmærksom på, dels at der ikke er tale om en lov om tvungen svangerskabsafbrydelse, dels at de to forslag i virkeligheden kun drejer sig om at fjerne urimelighederne i gældende lov, således at de urimelige sociale, geografiske og andre skævheder, som fortolkningen af loven medfører, fjernes.

Jeg vil indrømme, at jeg efter at have hørt hr. Thestrup i dag — og fordi en del af den offentlige debat har givet én grund til at tro, at folk mente noget sådant — finder det nødvendigt at gentage dette. En del af de henvendelser, jeg har modtaget som medlem af udvalget og også privat, synes at gå ud fra, at de to lovforslag nu for første gang vil give adgang til legal svangerskabsafbrydelse her i landet. Kendsgerningen er jo den, at når hr. Thestrup siger, at lovforslaget ikke tager hensyn til de religiøse og etiske anskuelse, som findes i — og det vil jeg indrømme hr. Thestrup — betydelige kredse af befolkningen, så er det jo kun rigtigt, for så vidt som lovforslaget tager nøjagtig de samme hensyn til disse religiøse anskuelse som f. eks. den del af den af hr. Thestrup foreslåede og gennemførte lov fra 1970, som giver absolut fri adgang til svangerskabsafbrydelse efter det 38. år.

Jeg har i nogle af de henvendelser, jeg har modtaget, bl. a. én, jeg har fået i dag, fået at vide, at det gælder vort folks beståen, og at jeg og det øvrige ting skulle stå til ansvar for Guds domstol og historien og for de tusinder, jeg ville udlevere til tilintetgørelsen, og at det er vigtigere at stoppe disse lovforslag end at kæmpe for økonomisk og social velstand.

Jeg forstår ikke rigtig disse henvendelser. De går stadig væk ud fra, at man med dette lovforslag antaster den enkeltes ret til selv at bestemme, om hun vil eller ikke vil gennemføre en svangerskabsafbrydelse. Der er intet, der forhindrer en kvinde, som er modstander af dette af etiske eller af religiøse grunde, i at lade være med at få foretaget en svangerskabsafbrydelse. Jeg kan fuldt acceptere, at nogle mennesker er modstandere af svangerskabsafbrydelse i enhver form, men jeg vil endnu en gang understrege, at ingen kan tvinge en kvinde. Allerede med den første vedtagelse af en lov om legal

svangerskabsafbrydelse, og da især ved vedtagelsen af den af hr. Thestrup foreslåede lov, er der tale om et så afgørende brud på disse synspunkter, at det er umuligt at acceptere de af hr. Thestrup fremførte synspunkter her i dag.

På den anden side må det være på sin plads at understrege, at de to lovforslag dels kun vil ændre adgangen til svangerskabsafbrydelse fra i snit ca. 92 pct. af ansøgningerne i dag til 100 pct., dels skal tjene til at afskaffe den usikkerhed m. h. t. lovens bestemmelser, som mange kvinder føler, og som får dem til at søge og få gennemført illegale svangerskabsafbrydelse med alle de skæbnesvangre konsekvenser, disse indgreb ofte har.

Det nu foreliggende lovforslag og betænkningen bygger på justitsministerens affattelse. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg finder, at det havde været mere hensigtsmæssigt at anvende det af SF fremsatte lovforslag som udgangspunkt, fordi dette på en lang række punkter er enklere og klarere i en række formuleringer. Det væsentlige for os er imidlertid, at lovforslaget ligesom socialistisk folkepartis giver alle kvinder adgang til legal svangerskabsafbrydelse, hvis de ønsker det.

I retsudvalget, hvor forslaget har været til særdeles grundig behandling, er forslaget undergået visse ændringer, ligesom udvalget har behandlet en række problemer, som knytter sig til forslagens gennemførelse. Jeg skal nævne det meget kraftigt udtalte ønske om en energisk indsats for oplysning om prævention. Jeg giver fru Else-Merete Ross fuldstændig ret i, hvad hun siger om, at svangerskabsafbrydelse er den slettest tænkelige form for familieplanlægning, og udvalget lægger da også stor vægt på, at samfundet må være parat til store og effektive sociale hjælpeforanstaltninger omkring disse problemer.

Hvad angår spørgsmålet om gratis adgang til svangerskabsforebyggende midler, har indenrigsministeriet skønnet, at den årlige udgift vil blive omkring et halvt hundrede millioner kroner. Jeg skal ikke gøre mig klog på dette tal, men jeg vil understrege, at det alene bygger på den direkte udgift til disse præventive midler, og at det nok ville være klogt også at betænke, hvad samfundet eventuelt måtte spare ved en sådan